

DOSYA/DERLEME**ÜNİVERSİTE HASTANELERİNDE GREV VE ÖĞRETİM ÜYELERİ***İzge GÜNAL*, Cem TERZİ*****Özet**

Bu çalışmada üniversite hastanelerindeki grevlere karşı öğretim üyelerinin tutumu ele alınmıştır. Akademisyenlerin bilgi üretim süreçlerine ve bunun sonucu olarak da kendi varlığına yabancılaşması, grevlere katılımında bir engel gibi gözükmektedir. Diğer yandan, bilim insanı ve aydın olması ile sınıfsal konumu gibi özellikleri aktif katılımını zorlamaktadır.

Anahtar Sözcükler: Öğretim üyesi, Grev, Yabancılaşma

Strikes in University Hospitals and Academicians**Abstract**

In this study, the attitude of academicians for strikes in university hospitals was evaluated. Alienation of the academicians from scientific production process and consequently his or her asset seems as the major obstacle against attendance the strikes. On the other hand, possession of some features like being a scientist and/or intellectual or social class properties enforces active involvement.

Key Words: Academician, Strike, Alienation

Son on yıl içinde dünyanın pek çok ülkesindeki ve bu arada Türkiye'deki gelişmeler "sağlık çalışanları grev yapabilir mi?" sorusunu artık anlamsız hale getirdi. Artık hekimler grev yapıyorlar ve bunu, Füsun Sayek'in sözleriyle "bir ahlaki sorumluluk, bir görev duygusuyla" yapıyorlar. "Bazen yalnızca kamuda çalışan hekimler, bazen özel çalışanlar, bazen hep birlikte, zaman zaman diğer sağlık çalışanları ya da tüm diğer çalışanlarla birlikte iş bırakıyorlar. Eylem gerekçeleri maaş artışından, sigorta primlerinin yükseliğine, özelleştirmelerin sağlık alanına olumsuz

etkisinden, sağlık hizmet sunumundaki bozukluklara kadar pek çok konuda olabiliyor. Bu eylemlerin özelliği "endüstriyel grev" denilen klasik grevden farklı olması, yani en azından acil hastalara bakılması. Bu arada hekimler dayanışma yapıyorlar ve bu dayanışmalar hep grev yapan meslektaşların desteklenmesi biçiminde oluyor" (Sayek, 2003).

Dikkatli okunduğunda, bu sözlerdeki en önemli vurgunun, sağlık çalışanlarının birliğine olduğu görülecektir. Gerçekten de grevler, hekiminden

*Prof. Dr. Dokuz Eylül Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Ortopedi ve Travmatoloji AD.

**Prof. Dr. Dokuz Eylül Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Genel Cerrahi AD.

hemşiresine, teknisyeninden taşeron işçisine, sağlık çalışanlarının ne kadar çok kesimini bir araya getirebilirse o kadar başarılı olmaktadır ve bu konuda önemli bir mesafe alındığı da açıktır. Öğretim üyeleri de bu eylemlere katılmaktadır. Ancak kesimler ayrı ayrı değerlendirildiğinde ise, grevlere katılımı oransal olarak en zayıf kalanın öğretim üyeleri olduğu görülmektedir. Aslında, değil katılmak, belki de grevin en önünde olması gereken akademisyenlerin neden böyle davrandıkları, genelde toplumdaki, dönemsel olduğunu düşündüğümüz, "mücadele zafiyetine" bağlanabilirse de, bu gerçek bazı saptamalar yapmamıza da engel değildir. Ancak, önce öğretim üyesinin grevlere karşı tavrındaki en önemli unsur olan, genel anlamıyla akademiye yabancılaşması ve bir anlamda bunun panzehiri olan toplumsal sorumluluğu üzerinde durmak gerekir.

Öğretim Üyesinin Yabancılaşması

Üniversiteler tarih sahnesine okulun bir uzantısı olarak çıkmışlardır. Okulun "toplumu ehliileştirmek" gibi bir görev üstlenerek egemen ideolojiyi yeniden ürettiği bilinmektedir. Genel anlamda toplumun tümünü "eğiten" okul sistemine ek olarak üniversite, eğiticileri ve yöneticileri de eğittiğinden okula göre daha özgün ve etkili bir konuma geçmektedir. Bu okul özelliği, sınıflı toplumlarda üniversitenin tutucu ve muhafazakar yanını oluşturur.

Ancak üniversite sadece okul değildir. Üniversiteler, insanlığın bilgi birikimini, o ülkenin emeğine aktaran yeni bilgiler ve değerler üreten kurumlardır. Üniversite bilimsel çalışmalar yapan ve bilimsel düşünme kazandıran bir eğitim kurumudur. Üniversitede öğretimin yanında araştırma yapılır. Bu araştırmalardan elde edilen veriler de ulusal bilim ve kültüre aynı zamanda evrensel bilim ve kültüre katkıda bulunan sonuçlar yaratır. Bilgi üretimi devrimci bir süreçtir ve Taner Timur'un deyişiyle "kurulu düzene ihanet potansiyeli" taşıır. Bu da üniversitenin ilerici yanını oluşturur (Timur, 2000).

Üniversitenin bu iç çelişkisi (tutuculuk-devrimcilik) devlet var olduğu sürece devam edecektir.

Üniversitede çalışanlar ise bu iki tarafı dengelemeye çalışacaklardır. Bir yandan var olan bilgiyi öğretmeye çalışırken diğer yandan da yeni bilgiler üretecek ve topluma hizmet edeceklerdir.

Türkiye'de bilim eğitim çelişkisine baktığımızda öncelikle yasal düzlemde üniversitenin eğitim işlevi araştırma işlevinin önüne geçmiştir. Üniversiteye müdahale eden yasalar ve yine üniversiteye müdahale eden YÖK sistemi ortadadır. Ancak bu durum sadece yasal düzenlemelerde olmayıp üniversitenin içine de sinmiştir. Zira egemen sınıflar üniversiteyi mücadele alanı olarak görmekte ve üniversitede örgütlenmeye uğraşmaktadır. Egemen sınıfların kapitalist sistemde, bilimden beklentileri gayet nettir. Teknik alanlardan karlılığı artıracak, sosyal bilimlerden ise süreci rasyonalize edecek projeler beklenmektedir. Bu beklentiler, ilerici unsurların üniversiteden uzaklaştırılması, özelleştirme çabalarının hızlanması, piyasa merkezli üniversite, öğrenci harçları yoluyla üniversite eğitiminin satın alınabilirliğinin gösterilmesi ile de somutlanmaktadır.

Türkiye'de üniversite, her siyasi müdahalede hedef olmuştur. Ama özellikle 12 Eylül sürecinde çeşitli yasal gerekçelerle uzaklaştırılan akademisyenlerin gidişi üniversitede çok büyük kan kaybına neden olmuştur. Cangızbay, "12 Eylül'den sonra üniversitede kalanların suskunluğa zorlanmalarının sadece bilim onurunun değil insan zekasının varlıksal koşulu olan bağımsız ve korkusuz düşünme ortamının da ortadan kalkmasına yol açtığını ve bu durumun üniversiteyi özürü yaptığini" söylemektedir (Cangızbay, 1994). Özürü üniversitede çalışan akademisyenin de işini gerçek anlamda yapabilmesi neredeyse olanaksızdır. Bu durumda Ateş'in sözlerine kulak vermek gerekmektedir. Ateş üniversite öğretim elemanlarının durumunu aktarırken "eskiden bizim yaptığımız salt bilimi nakletmek, bilim üretmiyoruz diye dertlendirdik, şimdi önemli ölçüde nakletmekten bile aciz kaldığımız için derdimiz kalmadı" demektedir (Ateş, 2000).

Marx insanı içinde bulunduğu ekonomik sistem ile birlikte ele almıştır. İnsanın gelişmişliğinin, işgücü ve iş davranışına yönelik olarak kendiliğinden

gelişen, özgür, bilinçli, kendini yöneten ve var olma çabası içindeki bireye dayandığını söylemektedir. İşgücünün yabancılaşma sürecini ise; işgücünün "üründen", "üretim süreçlerinden", "insanın kendi varlığından" ve "insanın insandan" yabancılaşması olarak sınıflandırmaktadır. İşbölümü ve özel mülkiyet insanın değerlerinde değişmeye yol açar."Değer" bu durumda sahip olunan şey'dir. Belirtilen durumda, kişisel ilişkinin (doğal ilişkinin) yerini kişiselsizleştirme alır. Şeylere sahip olma ve şeylerin insanlara egemenliğidir artık söz konusu olan (Marx, 1978). Türkiye'de akademisyenin akademiye yabancılaşması da tam Marx'ın anlattığı gibi gerçekleşmektedir. Akademisyen ürettiğine, üretim süreçlerine, kendi varlığına ve sınıfına ve insanlara yabancılaşmaktadır. Özünde özgürleştirici bir süreç olan bilgi üretimi, karmaşık gibi görünen bir takım mekanizmalarla bu özelliğini yitirmektedir.

Akademisyen ürettiğine yabancılaşmaktadır; üniversitelerimizde, elbette istisnaları var ama, bilgi üretmek yerine bilgi aktaran, akademik hiyerarşide yükselebilmek için zorunlu olduğu yayın yapma çabasını, uluslararası alanda yapılmış yayınlara benzer çalışmalarını tekrar etme düzeyine indiren, böylece ülkesinin gerçek sorunlarına eğilmeyen ya da kendi özgün düşüncesini geliştiremeyen, ekonomik kaygılar nedeniyle sürekli olarak gelir getirici ek iş arayışı içinde bu yüzden de paralı projeler peşinde olan, kimi zaman bunu aşırı sayıda derse girerek yapmaya çalışan, depresif bir akademisyen kitlesi bulunmaktadır.

Russell'in söylediği gibi "Eğer gerçek bilim, üniversitelerin amaçlarından biri olarak yaşamayı sürdürecektse, yalnızca boş zamanı olan az sayıdaki kibar insanın incelmış zevkleri ile değil tüm toplumun yaşamı ile bağlantılı hale getirilmelidir. Bilginlerimiz kendilerini zenginlere sığıntı olma eğiliminden kurtarabildikleri ölçüde sorunun çözümü kolaylaşacaktır." Ürettiğinin işe yaradığını (ama insanlığın işine) gören akademisyen bilimin heyecanını yaşayabilecektir. Diğeri sadece para kazandırır (Russell, 1984).

Akademisyen üretim sürecine yabancılaşmaktadır; üniversitelerimizde

askerliktekine benzer bir emir- komuta ilişkisi yürümekte, rektörden bölüm başkanına kadar yönetim kademelerinde olanlar, alttakilerin görüş, istek ve önerilerini yok saymakta, bu durum astlarda mutlak itaat gerektirmektedir. Yani üniversitelerde demokrasi yerine korku kültürü egemenliği gözlenmektedir. Üniversite yönetimleri mesailerinin önemli bir bölümünü kimseyi rahatsız etmeyecek orta yol kararları almaya harcamaktadır (Öz-Alp, 1995). Bu durum bilim insanının araştıracağı konuya hiçbir önyargının tutsağı olmadan özgürce yaklaşabilmesi, konuyu özgürce sorgulayabilmesi, deney ve gözlemlerinin sağladığı kanıtları sonuna kadar, kanıtlar nereye götürürse götürsün izleyebilmesi gerekliliğini olumsuz etkileyen önemli bir faktör olarak görülmektedir (Kence, 1994).

Bu buyurganlık kısılacından kurtulabilmek için, özgürlükçü, demokratik, üniversiter, bireyi ön plana çıkararak, insanı mevki ve makamlardan üstün tutan anlayışlara geçilmesi gerekmektedir. Sürvegil "sistemin tembelliğe prim verdiğini, liyakat, yeterlilik yerine itaatkar, evet efendimciliği gerekli kılan özellikler taşıdığını söylemekte ve bu konularda, toplumsal kültürde olduğu gibi üniversite öğretim üyelerinde de bir umursamazlık görüldüğünü söylemektedir" (Sürvegil, 1996).

Taner Timur, eserinde 12 Eylül'ün üniversiteyi kışla haline getirmek istediğini ve üniversitenin YÖK tarafından kışlalaştırıldığını daha sonra da üniversitenin özel teşebbüsçü, kamu müdahalelerini kaynak sağlamak, ileri düşünceleri kısıtlamak ve gerekli hallerde tasfiye yapmakla sınırlayan bir model halini aldığını söylemektedir (Timur, 2000).

Akademisyen kendi varlığına yabancılaşmaktadır; Üniversite yıpranmış ve bilimsel üretimi olumsuz yönde etkilenmiştir. Bu etkilenme küresel değişimlerle de birleşince bilimsel üretimin yapısında değişiklikler olmuştur. Bilgi çoğalmış ve uzmanlaşma artmıştır. Bilgi tufanında boğulmayı reddeden uzman, güçlerini eski zamanlardan daha fazla hissedilen bilginin yenilenmesi ihtiyacına adanmış takdirde, ne özgürlüğünü korumak için tepki verebilir, ne de diğer yerler ve insanlarla ilgilenebilir hale gelmiştir.

Akademik etik, özerklik gibi kavramların piyasalaşan toplumda değer kaybına uğradıklarını ve bu kavramların iyi durumda, etkinlik alanı yaratmayan ahlaki ezbere dönüştüklerini, en kötü durumda ise içlerinin boşaltılarak yeniden tanımlandıkları akademisyenin kendi varlığına ve üniversitesine yabancılaştığını göstermektedir.

Genel olarak eğitim sistemi kalitesinin düşük olması tüm toplumu etkilemektedir. İlköğretimden itibaren ezberci eğitim sisteminin içine sokulan insanlar bu alışkanlıklarını değiştirmeden eğitimlerine devam etmektedir. Öğretim elemanları da bu eğitim sisteminin ve bu toplumun içinden çıktığı için öğrenme ve düşünme alışkanlıkları zayıflamaktadır. Ülkemizde, bilimsel, analitik, düşünmeyi beceremeyen insan topluluğu oluşmakta ve bilgi insanlara üstünlük sağlayan bir değer olarak kabul edilmemektedir. Ortaş, öğretim elemanlarıyla ilgili olarak, 1980 sonrasında gönderme yaparak "ülkemizde son yirmi beş yılda üniversite kapısından, bilim felsefesinden yeterince nasibini almamış, yaptığı işi yalnızca bir ekmek kapısı olarak gören ve bilimsel unvanlarını da kolay yoldan aldığı için bunun şerefini bir statüko aracı olarak algılayan bir tiplere ortaya çıkmıştır" demektedir (Ortaş, 2004).

Akademisyen kendi sınıfına yabancılaşmaktadır; üniversitenin piyasaya açılması, emeğini belli bir ücret karşılığında satarak meta üreten akademisyen yaratmıştır. Bu durumda akademisyenin sınıfı çok nettir. Nalbantoğlu, Türkiye'deki üniversitelerde entelektüel ufku son derece sınırlı bir uzmanlaşmış "akademik işçi" kitlesinin belirmeye başladığını söylemektedir (Nalbantoğlu, 2003).

Bu durum bilimsel düşünme becerisi kazanamadığı halde akademik unvan kazanan kişileri, bu unvanları toplumun geleceğini oluşturmak için ya da kendi sınıfına destek olmak için değil medyada, şirket ve hükümet danışmanlıklarında değerlendirme gereği duyan insanlar olarak toplumun karşısına çıkarmaktadır.

Öğretim üyesi kimdir?

Öğretim üyesi ne kadar yabancılaşırsa yabancılaşsın çok açık bir biçimde kendisini

mücadelenin tamda en önüne götürecek potansiyel özelliklere sahiptir. İşte tamda bu noktada öğretim üyesi kimdir sorusu karşımıza çıkmaktadır.

1. Bilim insanı olarak öğretim üyesi. "Laboratuvarıma kapanmak benim için hep çekici olmuştur ama kendime sormuşumdur: Buluşlarımdan kim yararlanacak? O zaman anlamışım ki laboratuvarımda rahat çalışabilmek için, bilimin kirli amaçlara, savaş hazırlıklarına değil barışa hizmet etmesini isteyenlerin safında savaşım vermem gerekiyor... Biz bilim adamları, ancak sürekli bir barış var oldukça iç huzura kavuşabilir ve bütün günlerimizi laboratuvarında geçirebiliriz" (Gönenç, 1994).

Yukarıdaki sözlerin sahibi, Nobel Kimya Ödülü sahibi, Sorbonne öğretim üyesi, 17 ülkenin bilim akademisi üyesi Frederic Joliot-Curie, aynı zamanda işgal altındaki Fransa'da ulusal direnişin lideri, Dünya Barış Kongresi Başkanı ve Fransız Komünist Partisi Merkez komitesi üyesiydi. Gerek bilimsel gerekse toplumsal sorumluluk olarak belki de uç bir örnek olan Joliot-Curie, aslında tam da öğretim üyesinin kimdir sorusunun yanıtıdır aslında.

Öğretim üyesi sorgulayan bilim insanı mı yoksa egemen ideolojiyi koşullara uygun biçimde aktaran "öğretmen" mi olacağı sorusuyla karşı karşıyadır.

2. Aydın olarak öğretim üyesi. "Her öğretim üyesi aydın mıdır?" sorusuna olumlu yanıt vermek çok güç, çünkü çevremize baktığımızda bunun böyle olmadığını kolaylıkla görebiliyoruz. Aydın olmanın ölçütünün akıl yürütme, değerlerine sahip çıkma, buna uygun tavır alma ve doğacak sorumluluğu taşımak olduğu düşünülürse, bunun tam olarak bilimsel bilgi üretim süreciyle örtüştüğü söylenebilir. Gerçekten de bilimsel sürecin, hipotez oluşturma, bunu kanıtlama, yayınlama ve sonuçlarını savunmadan oluştuğu hatırlanırsa, aydın olma süreciyle birebir örtüştüğü açıkça ortaya çıkacaktır. Şunu söylemek istiyorum; bilim insanı olmak beraberinde aydın olmayı da getirecektir. Enis Batur'un tanımıyla, "doğrunun eğriden ayrılması uğruna, değil başkalarının çıkarlarını, kişisel

çıkarlarını da göz ardı edebilen, daha iyisi, başka türlü yapmak elinden gelmeyen kişi"dir aydın (Batur, 1985; Günal 2012).

Aslında aydın kavramı aydınlanma ile birlikte tarih sahnesine çıkmıştır ve geç XIV. Yüzyıla tarihlenen entelektüel teriminin entelektüel/aydın kişiyi tanımlamada kullanılışı bin altı yüzlü yılların ikinci yarısındadır. Bu dönemde, aydınlanma ile birlikte kilise denetiminden kurtulan üniversite ile aydın arasında gerçek bağlantı ortaya çıkar. Kant'ın "Fakülteler Savaşı" isimli kitabında anlattığı da budur.

Buraya kadar anlattığımız aydın ve öğretim üyesinin bilgi/bilim düzleminde buluşmasıydı. Bunun dışında ayrıca eleştirelilik düzleminde de aydın/ öğretim üyesi kimlikleri kesişir. Eleştirelilik düzlemi için belki de en uygun örnek Edward Said'dir. İsrail askerlerine karşı Filistin'de temsili taş atması gerçek anlamıyla eyleme dönüştürülmüş bir eleştiridir ve kalınca bir kitap yazmaktan daha değerlidir. Ancak en az Edward Said kadar, Columbia Üniversitesi rektör yardımcısı Jonathan R. Cole'un Said'i tüm gerici tepkilere karşı savunması ve yaptığı eylemi eleştirelilik ve özerklik sınırları içerisinde değerlendirmesi önemlidir.

Eleştirelilik anlamında Türkiye'den de olumlu örnekler sayılabilir. 1932 yılındaki Tarih Kongresinde dönemin Eğitim Bakanı Reşit Galip'in Güneş-Dil teorisini savunurken, bu teoriye bilimsel olarak karşı çıkan Zeki Velidi Togan'ı kastederek "iyi ki onun öğrencisi olmamışım" demesi üzerine, bakana "iyi ki Togan'ın öğrencisi olmuşuz" diye telgraf çeken ve bunun üzerine üniversiteden ayrılarak öğretmenlik yapmak zorunda kalan Pertev Naili Boratav ve Nihal Atsız; 1933'te üniversiteden uzaklaştırılmasına karşın ne kendi ilkelerinden nede cumhuriyet ilkelerinden vazgeçmeyen İsmayıl Hakkı Baltacıoğlu,;1946' da yine Boratav'a ek olarak Behice Boran ve Niyazi Berkes; 1970'lerde İsmail Beşikçi ve 1980'lerde tüm 1402'likler sayılabilir (Güenal, 2012).

3. Sınıfsal konum ve tavrıyla öğretim üyesi. Öğretim üyesi gerek ekonomik, gerekse siyasal anlamda öğretim üyesi proleterleşmeye başlamıştır.

Ekonomik anlamda derinleşen kriz ve bunun üniversiteye yansması sadece öğretim üyesi gelirini sürekli olarak aşağıya çekmekle kalmamış, aynı zamanda öğretim üyesi gelirini doğrudan yaptığı işe endeksleyerek onu "emeğini satarak geçinir" hale getirmiştir (Güenal, 2006).

Siyasal anlamda ise kapitalizmin bilimden bekledikleri bellidir: teknik dallarda karı arttırıcı çalışmalar yapılması, sosyal bilimlerde ise süreci rasyonelleştirici teoriler oluşturulması. Bu da ilk maddede açıkladığımız, bilim insanı tanımıyla gelişmektedir.

Grevlerde ne oldu?

Öğretim üyesinin genel anlamıyla toplumsal mücadeleye karşı tavrını belirleyen olumlu ve olumsuz yönleri belirledikten sonra bunların tümünün grevlere karşı tutumunu da açıklayabileceğini düşünüyoruz.

Ne olursa olsun, öğretim üyelerinin diğer sağlık çalışanlarıyla birlikte greve gitmelerini olumlu karşılamak gerek. Gerçekten de, kimi öğretim üyeleri greve götüren nedenlerin akademiye nasıl tehdit ettiğini çok iyi kavramıştı:

" İ.Ü. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Tülay Erkan, duygularını şu sözlerle dile getirdi: "Tam gün çalışmam karşılığında ben şu an çok mutsuzum. Neden diye şöyle bir düşündüğümde ben kendimi doktor gibi hissetmiyorum, hastaları müşteri gibi görmemiz isteniyor, bu son uygulamalarla sadece para piyasa mantığı söz konusu. 5 dakikada bir hasta bakmamız öneriliyor bir öğretim üyesi olarak benim araştırma yapmam gerekiyor, öğrencilerimle pratik yapmam gerekiyor, hastalarımla muhabbet etmem gerekiyor. Ben 5 beş dakikada bu şeyleri geçiştiremem. Bazı öğretim üyelerine göre ise mevcut durum geleceğin doktorlarının yetiştirilmesini engelliyor. İ.Ü. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Öğretim Üyesi Müjgan Kaşifoğlu, "Son çıkan kanun hükmünde kararnameyle dışarıda özel sektörde çalışan öğretim üyelerinin tıp fakültesi içerisinde, hastanede yatan hastaları görmesi engellendi, yasaklandı. Öğretim

üyesi hastayı göremezse öğrencesine hastayla ilgili bilgiyi de aktaramamış oluyor, bu de geleceğin doktorlarının yetiştirilmesi açısından çok büyük bir engel" diye konuştu." (www.tiphukuku.org.tr/haber.php?id=142)

Bu açıklamalara bilgi üretimindeki engeller ve toplumsal duyarlılıkta eklendiğinde resim eksiksiz hale gelir. Ancak grevlere katılan öğretim üyeleri genel olarak göz önüne alındığında şu sonuçlara ulaşılabilir:

1) Öğretim üyeleri doğrudan kendisini, daha doğrusu maddi yaşamının tehdit altında olduğunu hissettiği eylemlere katılmaktadır. Genel olarak sağlık çalışanlarının sorunları veya sağlık politikaları ile ilgili grevleri öğretim üyesini çekmemektedir. Ancak yarı zamanlı çalışmanın engellenmesi veya performans ödemeleri konu olduğunda öğretim üyeleri greve daha yatkın olmaktadır.

2) Öğretim üyeleri görel olarak "daha güvenli" eylemlere katılmaktadırlar. Eylem hastane sınırları içerisinde kalırsa daha güvenlidir. Eyleme müdahale/saldırı olasılığı varsa, uzakta durmakta yarar vardır.

3) Eğer grev günü öğretim üyesinin bakması gereken bir hastası veya ameliyatı varsa bu olgunun kesinlikle bir özelliği vardır ve grev kapsamı dışında tutulmalıdır. Grev kuralları bu olguyu kapsamadığı için eksiktir ve düzeltilmesi gerekir. Başkalarının benzer davranışları kesin olarak grev kırıcılığıdır.

4) Muayenehaneler kutsal mekanlardır ve grev dışı kalmalıdır. Grevin buralara yayılmasını düşünmek bile halkın sağlığa ulaşım hakkının gaspidir.

5) Muayenehanesi olanların hastanelerde hasta bakmasının yasaklanması ile beraber, yarı zamanlı çalışan öğretim üyelerinin grevlere katılımında belirgin bir artış olmuştur. Madem hasta bakılmıyor, o zaman buna bir anlam katmak gerekir; elbette madde 2 yine de geçerlidir.

6) Greve katılanlar arasında " insanlar duyarsız, greve yeteri kadar katılım yok" tarzında bir konuşma sıkça duyulur. Ne de olsa kendisinin şimdiye dek katılmadığı tüm eylemler yok hükmündedir.

7) Grev sırasındaki popüler konulardan arasında "biz eskiden" başlangıçlı olanlarda vardır. Anlatılanların hiç tanığının olmaması, anımsamayanların sorunudur.

KAYNAKLAR

- Akça, İ., Benli, F. ve Sabit, A.** (2001). Geç Kapitalizm, Yeni Sağ ve "Yeni" Üniversite. *Birikim*, Şubat-Mart 2001, 142-143: 57-69.
- Ateş, T.** (2000). Eğitim sorunları. *Cumhuriyet* (15 Nisan 2000):3.
- Batur, E.** (1985). *Alternatif: Aydın*. İstanbul: Hil Yay.
- Cangızbay, K.** (1994). Üniversite Hocaları ve Üniversite. *Birikim*, Kasım 1994, 67: 41-9.
- Gönenç, G.** (1994) *Hep Aranızda Olacağım*. İstanbul, Sarmal Yay.
- Günel, İ.** (2006). Bilim İnsanınin Toplumsal Sorumluluğu. *Bilim ve Gelecek*, 33, s: 45-7.
- Günel, İ.** (2012) Onur Hamzaoğlu Olayı yada Akademisyen Kimdir? *DEÜHYO ED*, 5: 82-4.
- Hayran, O.** (1999). *Akademik Etik Sorunlar*. İçinde: Fikret Adaman (Ed) *Cumhuriyetin 75. Yılında Üniversitelerimiz Sempozyumu*, İstanbul: Boğaziçi Üni. Yay.
- Kence, A.** (1994). Bilimi Etkileyen Faktör Olarak Eğitim. *Biyoloji Eğitiminde Evrim ve Yaratılışçılık*. İçinde: *Bilim Eğitim. TÜBA Bilimsel Toplantı Serileri*: 2, Ankara: TÜBA Yay.
- Marx K.** (1978). *Kapital*. 3.cilt. Ankara: Sol Yay.
- Nalbantoğlu, HÜ.** (2003). Üniversite A.Ş.'de 'Ersatz' Yuppier Akademisyen. *Toplum ve Bilim*, Güz 2003: 7-42
- Omay, E.** (1990). Üniversitenin Toplum Yapısındaki Yeri. İçinde: *Yükseköğretimde Sorunlar ve Çözümler*, İstanbul: Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği Yay.
- Ortaş, İ.** (2004). Sorun Rektör Atanmasında Değil, YÖK Sistemi ve Öğretim Üyesi Seçiminde. *Eğitim Bilim Düşünce Derg*, 4 (3): 1-3
- Öz-Alp, Ş.** (1995). Türkiye'de Üniversitelerin Yönetiminde ve Organizasyonunda Karşılaşılan Sorunlar. *Anadolu Üni. Açık Öğretim Fak. Derg*, 1 (2): 29-46.
- Russel, B.** (1984). *Eğitim Üzerine*, İstanbul: Say Yay.
- Sayek, F.** (2003) "Hekimlik Mesleğinin Ahlaki Sorumluluğu", *Tıp Dünyası*, 113: 1-2.
- Sürvegil, S.** (1996). Üniversite Sendromu. İçinde: *3. Üniversite Kurultayı Bildiriler*, İzmir: İZÜNİDER.
- Timur, T.** (2000). *Toplumsal Değişme ve Üniversiteler*, Ankara: İmge Kitabevi.
- www.tiphukuku.org.tr/haber.php?id=142